

[Henry Christensen.]

både hos den højtærede handelsminister og hos alle dem, der får et betydeligt ansvar og betydelige opgaver at løse ved tilrettelægningsen af Danmarks forhold og vilkår, herunder også omstillingen og tilpasningen til de nye markedsforhold i Europa.

Jeg tror i øvrigt også, at den højtærede handelsminister ganske må have misforstået situationen, når han har den opfattelse, at der skulle eksistere en total mangel på forståelse — sådan udtrykte ministeren sig — over for hele problemstillingen omkring den industrielle tilpasning til de nye markedsforhold. Mon dog ikke det, højtærede minister, var en noget for flot bemærkning? Ville det ikke klæde ministeren, om han i stedet for ydede sit bidrag til at få en fornuftig drøftelse af de problemer, der foreligger her? Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at der mange steder eksisterer en endda overmåde stor forståelse for en lang række af de problemkomplekser, som dansk industri i tilpasningen til de nye markedsforhold vil blive stillet over for, og jeg tror ikke, vi skal vurdere den omstændighed, at der kan være forskellige opfattelser af, hvilke midler der skal tages i anvendelse, som udtryk for, at så er den ene fuldstændig blottet for forståelse, medens den anden, den højtærede minister, skal være i stand til at erklære, at han er omtrent den eneste, der har forstået det helt og fuldt.

Det, jeg gjorde gældende om denne side af diskussionen, var jo nemlig, at selvfølgelig er der mange og meget store omstillingsprocesser i henseende til at udvikle og tilpasse danske industrielle virksomheder, så de kan klare sig i den ny konkurrence, de under ændrede vilkår bliver stillet over for. Men spørgsmålet er, om man ved at gå den her foreslåede vej, nemlig at lade staten garantere og derved — og det er jo ikke bare et postulat, det er dog en saglig betragtning — favorisere nogle på andres bekostning, har nogen som helst sikkerhed eller sandsynlighed for, at vi så i særlig grad søger fremmet de tilpasningsproblemer, der er, på bedste måde. Jeg gjorde gældende, at baggrunden for disse spørgsmål er, at vi har en desværre alt for beskednen investeringsmængde til rådighed i øjeblikket. Det allerbedste, vi kunne gøre, var måske at sætte kræfterne stærkere ind på at øge den

samlede investeringsmængde. Men vi har altså som udgangspunkt for vore drøftelser her en konstant mængde, der er til rådighed. Det, som forslaget her vil bevirke, er alene, at staten ved at gå ind som garant vil komme til at sikre nogle, der ellers ikke ville have fået disse lån, på andres bekostning. Man kan vel med rimelighed og med rette rejse det spørgsmål, ud fra hvilken sikker begrundelse vi kan tilslutte os den betragtning, at det altid vil føre til, at vi gennem egnsudviklingsrådet og statsapparatet får midlerne anvendt på steder, hvor de gør større nytte, end om de går gennem de almindelige kanaler, hvor de jo fremdeles efterspørges af den ene virksomhed efter den anden til præcis de samme formål, som er opregnet i loven. Jeg har gerne villet understrege dette endnu engang, for at der ikke skal blive for meget skævhed i debatten. Jeg tror, vi står os ved her mere fordomsfrit at lytte til hinanden og ikke prøve at give karakter, som den højtærede handelsminister ville gøre det på den kategoriske måde.

Jeg har bare en enkelt bemærkning i denne sammenhæng til det ærede medlem hr. Kirkegaard, der erklærede, at han var ganske uenig i, at det, at nogle opnåede fordele gennem garanti, måtte ske på andres bekostning. Jo, sådan må det være, medmindre det kan påvises, at denne lov vil bevirke, at der bliver flere midler til rådighed. Det tror jeg desværre ikke det ærede medlem kan, men det er det, vi måske i særlig grad havde brug for at samle en del af vore politiske kræfter om netop som middel til at løse tilpasningsproblemet.

Knud Thomsen: Jeg må jo sige tak for den højtærede handelsministers smukke ord til mig om den måde, hvorpå jeg var kommet med mit indlæg. Ny, som jeg er i det høje ting, har jeg kun forsøgt bedst muligt at tilegne mig den tone, der normalt hersker i den konservative gruppe. Det glæder mig, hvis det er lykkedes mig.

Jeg vil kun komme med ganske enkelte bemærkninger. Den højtærede handelsminister omtalte netop en glimrende udnyttelse af Lollands træaffald, der i Køge finder sted i kraft af egnsudviklingsloven. Jeg kender meget lidt til den pågældende virksomhed, men kender noget mere til forholdene i